

Sygn. akt I ACa 724/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Joanna Walentkiewicz – Witkowska

Sędziowie: SA Jacek Pasikowski (spr.)

del. SO Marta Witoszyńska

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko **M. Z. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 marca 2016 r. sygn. akt X GC 467/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od M. Z. (2) ńczuka na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 724/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., przeciwko M. Z. (1) o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 67.609,84 zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych:

a) od kwoty 3.409,76 zł od dnia 22 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 14.787,90 zł od dnia 23 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,

c) od kwoty 7.623,63 zł od dnia 25 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,

d) od kwoty 11.068,83 zł od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,

e) od kwoty 7.353,79 zł od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,

- f) od kwoty 7.353,79 zł od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,
- g) od kwoty 2.174,16 zł od dnia 12 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- h) od kwoty 7.003,61 zł od dnia 30 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- i) od kwoty 1.099,72 zł od dnia 13 października 2012 r. do dnia zapłaty,
- j) od kwoty 2.268,17 zł od dnia 8 listopada 2012 r. do dnia zapłaty,
- k) od kwoty 3.466,48 zł od dnia 20 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

oddalając powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.984,04 tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł na ustaleniach, które Sąd Apelacyjny w całości podzielił i uznał za własne.

Wydając powyższy wyrok Sąd Okręgowy uznał, że powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał w oparciu o łączącą strony ustną umowę sprzedaży (opisaną w art. 535 § 1 k.c.) pozwanemu towar, na który wystawił następujące faktury vat:

1. nr (...) z dnia 29 maja 2012 roku na kwotę 10.970,89 zł z terminem płatności na dzień 29 maja 2012 roku,
2. nr (...) z dnia 22 maja 2012 roku na kwotę 8.177,66 zł z terminem płatności na dzień 21 czerwca 2012 roku,
3. nr (...) z dnia 23 maja 2012 roku na kwotę 14.787,90 zł z terminem płatności na dzień 22 czerwca 2012 roku,
4. nr (...) z dnia 25 maja 2012 roku na kwotę 7.623,63 zł z terminem płatności na dzień 24 czerwca 2012 roku,
5. nr (...) z dnia 29 czerwca 2012 roku na kwotę 11.068,83 zł z terminem płatności na dzień 29 czerwca 2012 roku,
6. nr (...) z dnia 30 maja 2012 roku na kwotę 7.353,79 zł z terminem płatności na dzień 29 czerwca 2012 roku,
7. nr (...) z dnia 30 maja 2012 roku na kwotę 7.353,79 zł z terminem płatności na dzień 29 czerwca 2012 roku,
8. nr (...) z dnia 11 lipca 2012 roku na kwotę 2.174,16 zł z terminem płatności na dzień 11 lipca 2012 roku,
9. nr (...) z dnia 30 lipca 2012 roku na kwotę 7.003,61 zł z terminem płatności na dzień 29 sierpnia 2012 roku,
10. nr (...) z dnia 12 września 2012 roku na kwotę 1.099,72 zł z terminem płatności na dzień 12 października 2012 roku,
11. nr (...) z dnia 8 października 2012 roku na kwotę 2.268,17 zł z terminem płatności na dzień 7 listopada 2012 roku,
12. nr (...) z dnia 20 grudnia 2012 roku na kwotę 3.466,48 zł z terminem płatności na dzień 19 stycznia 2013 roku.

Jak uznał Sąd Okręgowy, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany nie negował jakości nabytego towaru. Fakt odbioru przedmiotowego towaru przez stronę pozwaną znajduje potwierdzenie zarówno w treści załączonych do akt sprawy dokumentów jak i zeznaniach świadka P. S., w których to stwierdził, że udając się po towar do powoda nigdy nie miał problemu z jego odbiorem i nigdy nie został odesłany bez towaru. Nadto brak było podstaw do przyjęcia twierdzeń pozwanego, w których kwestionował on odbiór towaru z faktur, do których powód nie załączył listów przewozowych i dokumentów również z tego względu, że pozwany ujął przedmiotowe faktury w dokumencie ewidencji zakupów i tym samym potwierdził odbiór towaru objętego wskazanymi fakturami.

Za uzasadnione uznał Sąd I instancji twierdzenia pozwanego dotyczące dokonania przez niego zapłaty za towar objęty fakturą vat nr (...), o czym świadczy umieszczony w treści dokumentu zapis potwierdzający zapłatę za towar gotówką

przy zamówieniu. Niezależnie od powyższego zważyć trzeba, iż jak słusznie wskazała strona pozwana, roszczenie wynikające z faktury vat nr (...) z dnia 29 maja 2012 roku opiewającej na kwotę 10.970,89 zł z terminem zapłaty na dzień 29 maja 2012 roku uległo przedawnieniu. Stosownie bowiem do treści art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawniają się z upływem lat dwóch. Zgodnie zaś z art. 120 § 1 zd. I k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro strony ustaliły termin płatności należności z faktury nr vat nr (...) na dzień 29 maja 2012 roku, to termin przedawnienia roszczenia z przedmiotowej faktury upłynął w dniu 29 maja 2014 roku. Pozew w niniejszej sprawie został przez powoda wniesiony w dniu 20 czerwca 2014 roku, zatem po upływie terminu przedawnienia powyższego roszczenia. Z tych względów żądanie powoda zapłaty sumy 10.970,89 zł wskazanej na fakturze nr (...) wraz z należnością odsetkową podlegało oddaleniu.

Natomiast w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy powództwo uznał za w pełni zasadne. Za nieudowodnione należało przy tym potraktować stanowisko pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zgodnie z którym dokonał on płatności gotówkowej za fakturę vat nr (...) na kwotę 11.068,83 zł oraz nr (...) na kwotę 2.174,16 zł w formie przelewu zrealizowanego przed odbiorem towaru, albowiem pozwany nie przedłożył żadnych dowodów potwierdzających przedmiotową płatność. Samo zaś gołosłowne twierdzenie pozwanego o wykonaniu obu przelewów, w sytuacji gdy powód konsekwentnie zaprzeczał, aby otrzymał od pozwanego wskazane sumy, nie jest wystarczające dla przyznania racji pozwanemu w tym aspekcie. Dowodem na zapłatę w formie przelewu powinien być sam dokument przelewu a nie zapis na fakturze wskazujący na formę płatności. Dokumentów przelewu pozwany nie załączył.

Nadto w ocenie Sądu I instancji nieuzasadnionym był prezentowany przez pozwanego pogląd o zakwalifikowaniu łączącej strony umowy jako umowy dostawy. Pozwany nie wykazał aby przedmiotowa umowa posiadała cechy umowy dostawy stypizowanej w art. 605 k.c. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż powód zobowiązał się do wytworzenia rzeczy, a następnie do dostarczenia ich pozwanemu częściami albo okresowo. Cechą charakterystyczną umowy dostawy jest to, że świadczenie dostawy nie może zostać spełnione jednorazowo. Na mocy łączącej strony umowy powód był jedynie zobowiązany do przeniesienia na pozwanego własności rzeczy i wydania mu towaru, zaś pozwany był zobowiązany do zapłaty ceny za otrzymany towar. Pozwany każdorazowo zamawiał określoną ilość towaru, który powód następnie sprzedawał pozwanemu i wystawiał faktury vat, co prowadziło do uznania, że strony sporu łączyła ustna umowa sprzedaży.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. przyjmując, że pozwany pozostawał i pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu swojego świadczenia. Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych i żądania tego nie zmienił, mimo zmiany przepisów dotyczących odsetek wprowadzonej ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830). Mając na uwadze przepisy wprowadzone ową ustawą, obowiązujące od 1 stycznia 2016 r., Sąd przyjął, że za okres liczony z uwzględnieniem dat spełnienia świadczeń pozwanego wynikających z faktur VAT do dnia 31 grudnia 2015 r. powodowi należą się odsetki ustawowe o jakich mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji. Jednocześnie, wobec niedokonania przez powoda modyfikacji żądania dotyczącego należności odsetkowej, od 01 stycznia 2016 r., Sąd zasądził odsetki wg stopy odsetek ustawowych o jakich mowa w art. 359 § 2 k.c.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 100 k.p.c. zgodnie, z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 7.547 zł, zaś pozwany w kwocie 3.617 zł. Powód wygrał proces w 86%, stąd Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.984,04 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w zakresie punktu 1 i 3 i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolna, a nie swobodna i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że pozwany nie dokonał płatności za fakturę VAT nr (...) w sytuacji gdy przedmiotowe faktury VAT zostały opatrzone przez powoda adnotacją zapłacono w gotówce, trudno bowiem

przyjąć w oparciu o zasady logicznego rozumowania jak i doświadczenie życiowe, że powód jako profesjonalista wystawił faktury opatrzone adnotacją zapłacono w gotówce w sytuacji gdy nie otrzymał płatności, a pozostałe faktury VAT nie posiadały takiej adnotacji, również powód nie dokonał korekty wystawionych faktur VAT, co w konsekwencji prowadziło do orzeczenia zgodnie z żądaniem powództwa,

2. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwany nie udowodnił faktu zapłaty na rzecz powoda w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że pozwany świadczył na rzecz powoda 13.242,99 zł, co zostało potwierdzone adnotacjami na fakturach VAT, a powód nie kwestionował ich prawdziwości, co w konsekwencji prowadziło do orzeczenia zgodnie z żądaniem powództwa,

3. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił wysokość i zasadność roszczenia w sytuacji gdy powód przedłożył jedynie faktury VAT, które to stanowią jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte, natomiast na przedmiotowych fakturach VAT brak jest podpisu pozwanego, ergo nie stanowią te faktury dowodu, że pozwany jest zobowiązany w stosunku do powoda w zakresie kwot wskazanych w treści faktur, oraz że powód świadczył to co ujęto w fakturach, co w konsekwencji prowadziło do orzeczenia zgodnie z żądaniem pozwu,

4. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolna, a nie swobodna i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że fakt księgowania przez pozwanego faktur VAT wystawionych przez powoda stanowił potwierdzenie odbioru towaru objętego fakturami VAT, w sytuacji gdy powszechną praktyką w obrocie gospodarczym wśród podmiotów profesjonalnych jest, że wydanie zakupionych rzeczy ruchomych odbywa się za sporządzeniem dokumentu wydania z magazynu (...), jak też w określonych wypadkach listu przewozowego, co w konsekwencji prowadziło do orzeczenia zgodnie z żądaniem powództwa.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zakresie uwzględniającym powództwo do kwoty 67.609,84 zł, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego ze obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanego oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji. Znajdują one oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, prawidłowo ocenionym przez Sąd Okręgowy w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, że postawienie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa 1033/12, LEX nr 1246686). Zasady wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. są naruszone jedynie wówczas, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 lutego 2013 r., sygn. akt V ACa 721/12, LEX nr 1280278). Nieskuteczny jest zatem zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, polegający jedynie na odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, bez jednoczesnego wykazania przy pomocy argumentacji jurydycznej, że ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów. Pamiętać bowiem należy, że na sądzie ciąży obowiązek wyciągnięcia w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wniosków logicznie poprawnych, zaś w zakresie oceny zgromadzonego

materiału dowodowego ustawodawca przyznał sądowi swobodę, pod warunkiem, że ocena ta nie jest jednak sprzeczna ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Co więcej, ocena taka pozostaje pod ochroną przepisu statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby na podstawie tego materiału dowodowego można by było budować wnioski odmienne. Zatem jedynie w sytuacji, kiedy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo przeczy zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to tylko wtedy przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00, LEX nr 56906). Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, Lex nr 1635264).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, że dokonana w niniejszej sprawie ocena materiału dowodowego była sprzeczna z zasadami logiki, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a poczynione ustalenia faktyczne nie znajdowały logicznego uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i rzetelny zgromadził materiał dowodowy niezbędny dla potrzeb rozstrzygnięcia sprawy, dokonał jego trafnej i szczegółowej oceny oraz poczynił na jego podstawie poprawne ustalenia faktyczne. Tym samym ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny Sąd Apelacyjny przyjął za własny bowiem wyprowadzony on został z dowodów, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom art. 233 k.p.c. Podkreślić należy, że Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych, których strona pozwana nie kwestionowała, w oparciu o dokumenty, których prawdziwość nie budziła zastrzeżeń oraz zeznania świadka P. S. (2), które uznano za w pełni wiarygodne. Apelacja strony pozwanej w zakresie ustaleń faktycznych nie zawiera jakichkolwiek jurystycznych argumentów, a próbuje przedstawić jedynie własną interpretację stanu faktycznego, która stanowi gołosłowną polemikę ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd I instancji.

Na aprobatę nie zasługuje zarzut błędnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że pozwany nie dokonał płatności za fakturę VAT nr (...). Twierdzenie pozwanego, jakoby przedmiotowe faktury VAT zostały opatrzone przez powoda adnotacją „zapłacono w gotówce” są nieprawdziwe. Niniejsze faktury nie zawierają takiego stwierdzenia, z ich treści nie wynika również, aby powodowa spółka wystawiła je z adnotacją wskazującą na płatność w gotówce, gdyż jako sposób płatności wskazano „przelew przed odbiorem” (k.19 i 24). Dodatkowo wskazać należy, że strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających fakt rzekomego dokonania płatności w gotówce. Pozwany nie przedłożył również dokumentów potwierdzających dokonanie przelewu na okoliczność zapłaty niniejszych faktur przed odbiorem. Twierdzenia pozwanego o wykonaniu dwóch przelewów na rzecz powodowej spółki, w opozycji do konsekwentnych zaprzeczeń powoda, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał za gołosłowne. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych powodów dla przyznania pozwanemu racji w tym aspekcie. Konsekwencją powyższego jest również brak aprobaty dla wywiedzionego zarzutu nieprawidłowego uznania, że pozwany nie udowodnił faktu zapłaty za w/w faktury.

Przechodząc do kolejnego zarzutu naruszenia art. 6 k.c. podnieść należy, iż zgodnie z jego treścią ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Apelujący kontestuje fakt udowodnienia przez powoda wysokości i zasadności roszczenia, opierając się na fackie nie podpisania faktur przez ich wystawcę. Okoliczność ta pozostaje bez wpływu na wynik postępowania odwoławczego, z następujących przyczyn. Po pierwsze, zgodnie z art. 106 e ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie wystawiania faktur, taki dokument księgowy nie musi zostać podpisany przez osoby upoważnione do jej odbioru, ergo strona pozwana nie była zobowiązana do podpisania przedmiotowych faktur VAT. Po drugie, niniejsze faktury nie stanowiły jedyne dowodu uzasadniającego wysokość i zasadność roszczenia. Strony łączyła bowiem ustna umowa sprzedaży, mocą której powód dostarczał pozwanemu towar, zgodny z treścią wystawionych faktur VAT. Okoliczność dostarczania towaru została udowodniona listami przewozowymi podpisanymi przez pracownika pozwanego. Powyższe stwierdził w zeznaniach świadek P. S. (2), który oświadczył, że udając się po towar do powodowej spółki nigdy nie miał problemu z jego odbiorem i nigdy nie został odesłany bez

towaru. Również załączona korespondencja mailowa świadczy o tym, że pozwany pozostawał w stałym kontakcie z powodem, tzn. składał zamówienia, przysyłał potwierdzenia przelewów za zakupiony towar czy prosił o przesłanie salda. W toku postępowania strona pozwana nie kwestionowała zarówno treści załączanych dokumentów jak i zeznań świadka, a więc ich wartość dowodowa nie nasuwała żadnych wątpliwości. Wobec powyższego nie sposób jest przyznać racji apelującemu, albowiem powód w należyty sposób udowodnił zarówno wysokość jak i zasadność roszczenia.

Na marginesie wskazać należy, że nie sposób przyznać również racji apelującemu, iż fakt księgowania przez pozwanego faktur VAT wystawianych przez powoda stanowił potwierdzenie odbioru towaru objętego tymi fakturami, jest sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Jak prawidłowo wskazano w odpowiedzi na apelację, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 24 października 2002 r. (sygn. akt I ACa 219/02) wskazał, że „wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej”. Taki stan zachodzi również na kanwie niniejszej sprawy, albowiem strona pozwana otrzymała przedmiotowe faktury VAT, nie zgłaszając do nich żadnych uwag, a następnie faktury te zaksięgowała w ewidencji zakupu.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, tj. zgodnie z treścią przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i w zw. z § 2 ust. 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804). Na koszty te składają się koszty zastępstwa procesowego strony wygrywającej apelację.